

ringsforretningen efter bedste Skøn, og de mene, at de ere saa velkendte med Forholdene der, at deres Skøn ikke kunde ramme ret meget ved Siden af. Imidlertid er der jo en Mulighed for, at en nærmere Undersøgelse kunde bringe de to Parter en lille Smule nærmere til hinanden; og hele Udvalget er derfor enig om at henvise dette Andragende til Undersøgelse af Ministeren for offentlige Arbejder. Jeg skal standse ved disse Andragender vedrørende Ministeren for offentlige Arbejder og forbigaa dem, hvor Udvalget ikke gør Indstilling, medmindre der fra enkelte Medlemmers Side skulde fremkomme Bemærkninger om enkelte af dem.

Kierkegaard: Jeg har tilladt mig at stille et Forslag om, at et Andragende, der er opført i Betænkningens 1ste Afdeling under Nr. 30, maa blive henvist til Overvejelse af Ministeren for offentlige Arbejder. Det er et Andragende fra 60 Fiskere i Agger om at Høfde Nr. 90 eller 91 paa nordre Limfjordstange maa blive forlænget ud over inderste Havrevle. I dette Andragende, som jeg indbragte her i Tinget den 27. Oktober, og hvoraf Eksemplarer ere omdelte til hvert af Tingets Medlemmer, udtalte disse Fiskere til Slut det Haab, at Tinget i Betragtning af den store Nytte, dette Anlæg vilde bringe, velvilligst vilde tage Andragendet under Overvejelse og yde det al den Støtte, som Tinget formaaede. Dette Haab er imidlertid slaaget ned, idet Finansudvalget, til hvilket Andragendet har været henvist, slutter med disse kategoriske Ord: Udvalget gør ikke Indstilling. Hvis Finansudvalget er kommet til denne Beslutning i Betragtning af, at en saadan Forlængelse af Høfde Nr. 90 eller 91 vil paaføre Statskassen Udgifter, der i Henhold til Vandbygningsvæsenets Erklæring ville andrage ca. 300,000 Kr., saa indrømmer jeg, at der under de meget vanskelige økonomiske Forhold, hvorunder vi leve, er skellig Grund til ikke at gøre Indstilling. Men jeg har allerede ved personlig Konference med Andragerne henvist til, at de maatte være forberedte paa, at vi netop under vanskelige økonomiske Forhold ikke kunne skride til Anlæg af denne Forlængelse, og Andragerne vare klare over, at der ingen Ting var at gøre foreløbig; de ønskede kun, at Sagen maatte blive tagen under Overvejelse og undersøgt for endelig at naa til et Resultat, naar vi komme ind under bedre økonomiske Forhold. Allerede i August Maaned forrige Aar indsendte de et Andragende til Ministeren for offentlige

Arbejder gaaende ud paa at faa en Forlængelse af en af de nævnte Høfder. Ministeriet svarede den 22. September, at det efter at have indhentet Vandbygningsvæsenets Erklæring i hvert Fald ikke for Tiden kunde tage Andragendet til Følge. Netop i det Udtryk, at Ministeriet ikke for Tiden kunde tage Andragendet til Følge, fandt Andragerne et Fingerpeg henimod, at det, naar vi kom ind under bedre økonomiske Forhold, maaske kunde være muligt at komme til en saadan Forlængelse.

Sagen er den, at en saadan Forlængelse vil have en ganske overordentlig stor Betydning for Fiskeribefolkningen paa denne Plads. I Andragendet er der anført 2 Grunde. For det første vil en saadan Forlængelse skaffe Læ for Fiskerne under vanskelige Landingsforhold, og vistnok ethvert af Tingets Medlemmer vil gaa med dertil, naar de betænke, under hvilke vanskelige Forhold disse Fiskere arbejde, naar de udefra søge ind til aaben Strand, hvor Havet slaar med sit fulde Braad ind mod Havstokken, og hvor det virkelig i mangfoldige Tilfælde gælder Livet, og hvor dette ikke at være snarraadig i det bestemte Øjeblik kan koste Livet. Men den anden Grund er ikke mindre væsentlig, nemlig den, at Forlængelsen af en af disse Høfder vil fremskaffe en Læmole i Lighed med Læmolerne ved Hanstholm og Vorupør, hvilken absolut vil fremskaffe flere Fiskedage, thi derved gøres det muligt for Fiskerne at komme ud paa Havet under Forhold, hvor det paa den aabne og ubeskyttede Strandbred vilde være en Umulighed at sætte Baad ud. Det er akkurat de selv samme Argumenter, der fremførtes i sin Tid her, da Tinget behandlede Forslaget om Molebygningen ved Hanstholm og Vorupør, og det er sikkert, at der ad den Vej og væsentligst ved Vorupør, hvor Molen er færdig, er skaffet Fiskerne betydelig flere Fiskedage end hidtil.

I Samklang med Andragerne tror jeg, at det er den bedste Maade, hvorpaa man kan hjælpe vort Vestkystfiskeri. Der har være saa megen Tale om de store Rigdomme, der gemmes ude i Havet, og hvoraf der kun føres saa grumme lidt til Land. Det skal indrømmes, men jeg tror, at man overdriver, naar man mener ved Havneanlæg at kunne faa endnu flere af disse Rigdomme bragt ind til Stranden. Jeg tror ikke, det lader sig gøre, med mindre Fiskeriet lægges om paa en anden Bøvl, medmindre man kommer til det, som i daglig Tale kaldes Storfiskeri med store søgaaende Dampere. Det er sikkert den eneste Maade, hvorpaa man da kan bringe større Rig-